

Glasul lui Dumnezeu

David Spleiß era fiul unui cuplu elvețian sărac. Deoarece era un băiat talentat, părinții săi l-au trimis la o școală bună, dar ei nu puteau să-i dea decât lucrurile cele mai necesare din câte îi trebuiau. Costumul său era adesea uzat și în multe locuri pătat, ceea ce îl făcea obiectul batjocurii colegilor săi.

Într-o dimineață de-a dreptul l-au încolțit iarăși. Dar ce îl întrista pe David cel mai mult, era că și învățătorii săi făcuseră observații neprietenoase despre el. Aceasta l-a mâhnit profund, dar aceasta a avut drept consecință că tânărul David *s-a rugat*. Era prima rugăciune care venea într-adevăr din inima sa. Afară, într-un loc izolat, ascuns în spatele unei tufe, și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu, în mod copilăresc, și și-a plâns necazul. Când s-a ridicat de pe genunchi, privirea i-a căzut pe un crin care creștea în tufiș. Deja de multe zile trebuie să fi înflorit acolo în haina lui curată, albă, ascuns de ochii oamenilor. Când l-a văzut David, a trebuit să se gândească la măreția și bunătatea lui Dumnezeu, care a făcut El Însuși așa de minunată floarea de lângă pârau. Cunoștea cuvântul din Evanghelii, că crinul de pe câmp este mai frumos înveșmântat decât Solomon în toată gloria sa. Și dintr-odată, dragostea lui Dumnezeu, care se îngrijește chiar și de floarea de pe câmp, stătea așa de limpede în fața ochilor săi, încât toată supărarea față de camarazii săi și nemulțumirea sa în legătură cu hainele sale sărăcicioase au dispărut din inima sa. Îi vorbise și îl mângâiasă crinul? Sau era Duhul lui Dumnezeu, care i-a amintit printr-o floare de o dragoste de Tată, care era prezentă și pentru el?

David Spleiß a crescut. Marele sacrificiu bănesc din partea părinților săi i-au înlesnit studiul la școala superioară. Din nefericire, acolo a ajuns curând pe panta primejdioasă a îndoielii privind Cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură și timpuria sa credință păreau acum să îi fie un vis, o aparență, iluzie și amăgire. Că din această cauză devenea din ce în ce mai nefericit, nu ne miră. Un gol îngrozitor îl umplea și-l înconjura.

În această stare zăcea într-o noapte, fără somn pe patul său, studentul așa de copilărește credincios pe vremuri. Pe bolta întunecată a cerului, sus, deasupra sa, străluceau stelele de o minunată frumusețe. Uneori, David admirase, de la fereastra sa de mansardă, oștirea de milioane de acolo de sus. Dar în seara aceasta, lumina unei singure stele intra prin mica fereastră și-l atrăgea în vraja ei. Nu putea să-și întoarcă privirea de la ea și deodată i s-a impus cu o forță irezistibilă: Există o Ființă care ne este cu mult superioară nouă, oamenilor. Există un Dumnezeu care a creat totul și care ne conduce și guvernează toate căile noastre. Lui David Spleiß i-a mers cum a pățit marele filozof, poate cel mai mare filozof al lumii, Immanuel Kant, care a mărturisit că el crede în existența lui Dumnezeu, cu toate că el n-o poate dovedi cu rațiunea. Dar cerul înstelat de deasupra sa și glasul conștiinței sale mărturiseau în el: *Există Dumnezeu!*

Așa cum băiatul a fost mângâiat în tristețea sa de priveliștea unui crin, așa și acum pentru student, care suferise un naufragiu în credința sa, o singură stea era mijlocul care îl ducea din noaptea îndoielii, din nou la credința în Dumnezeu. Pentru ateul îmbibat cu înțelepciune omenească, o stea a cerului era îndrumătoarea la Dumnezeu.

Obosit în suflet și în trup, Spleiß, candidatul la teologie, a simțit nevoia de odihnă și alinare. Le-a găsit pe amândouă în casa parohială din W., unde domneau credința și dragostea. Șederea acolo i-a fost spre binecuvântare. Dar sufletul său încă nu savura pacea prețioasă cu Dumnezeu. Într-adevăr, acum credea în Dumnezeu ca în Cel ce este; și el căuta să-I slujească Acestui

Dumnezeu, dar o legătură nemijlocită cu El, minunata pace a lui Dumnezeu, încă n-o avea. El încă nu-L cunoștea pe Acela care este „calea, adevărul și viața”. Dar ce n-a putut să realizeze nicio predică și niciun îndemn, avea să facă o simplă cruce de lemn.

Într-o zi, Spleiß mergea la St. Gallen. Mergea așa, înainte, adâncit în gânduri. Aceași întrebare care se întorcea mereu: „Cum va găsi sufletul meu pace?” îi ținea captive toate simțurile. Atunci a văzut, lângă drum, în lumina aurie a soarelui de apus, o cruce de lemn și ceea ce au fost pentru el odinioară un crin și mai târziu o stea, avea să fie acum această cruce de lemn: îndrumătoarea la Hristos. În lăuntru său răsună acum viu și limpede: ceea ce ai căutat tu de-a lungul întregii tale vieți, calea spre Dumnezeu, care este lumină și dragoste, vei găsi numai în Cel răstignit, în Fiul lui Dumnezeu, care este Mântuitorul lumii.

Cu privire la ceasul acesta, Spleiß a scris mai târziu prietenului său:

„Inima mea tânjea după El, Cel care a atârnat pe cruce, Cel drept pentru cei nedrepți. Am simțit imediat o tristețe profundă că, în ciuda întregii mele căutări după adevăr, am trecut așa de mult timp pe lângă El. Luptam să găsesc o bază solidă pentru credința mea, ca astfel dorința mea arzătoare după pace să fie alinată și credința în crucea lui Hristos să devină temeiul pentru paza mea. Eram conștient de propria mea neputință, de totala mea stricăciune. Atunci, Isus Hristos Și-a plecat urechea la rugăciunea mea fierbinte. Moartea Sa mi-a adus împăcarea cu Dumnezeu...”

Astfel a găsit David Spleiß, care până la moartea sa, în 1854, a devenit o binecuvântare pentru mulți oameni din patria sa, calea spre inima de Tată a lui Dumnezeu. Crucea de pe Golgota l-a făcut să recunoască minunata realitate, că Dumnezeu este lumină și dragoste. Dar, deoarece El le are pe amândouă, *lumină și dragoste*, L-a dat pe *singurul Său Fiu la moarte*, „pentru ca *oricine* crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă”. El nu putea exercita dragostea cu *prețul* dreptății Sale. Harul trebuia să triumfe prin dreptate.

Dacă ar fi să-l mire pe cititor că lucruri așa de simple, cum am văzut în viața lui David Spleiß, pot fi o astfel de binecuvântare și o influență puternică, atunci să se gândească el că în toate acestea a fost mâna lui *Dumnezeu*. Căci Dumnezeu *nu vrea* moartea păcătosului, ci El caută în toate felurile să-l atragă la El, ca El să-i mântuiască sufletul de eterna pierzare.